

[Arbejdsministeren.]

arbejdsgivere, der ikke mener at kunne få den fornødne arbejdskraft til deres virksomheder til trods for den store ledighed.

I reportagerne sker en sammenblanding af den indsats, de pågældende arbejdsgivere selv har udøvet for at skaffe sig arbejdskraft gennem annoncering, og den indsats, som er udøvet af arbejdsformidlingen.

I det første tilfælde må det være klart, at arbejdsformidlingen ikke kan drages til ansvar for, hvorvidt den søgte arbejdskraft reflekterer på annonceringen, mens man i de tilfælde, hvor arbejdsgiveren påviseligt har henvendt sig til arbejdsformidlingen, må konstatere, at den efterspurgte arbejdskraft også er blevet anvist ham, hvis den da fandtes på stedet. Det kan i denne forbindelse anføres, at det ved mange tilfælde af klager over arbejdsformidlingens ekspeditionstid med hensyn til at skaffe den ønskede arbejdskraft viser sig, at henvendelse til arbejdsformidlingen først er sket efter en periode med forgæves annoncering; uanset dette forløb tillægges arbejdsformidlingen ansvaret for den samlede tid i forbindelse med søgning af ny arbejdskraft.

Påstandene om arbejdsformidlingens manglende effektivitet er ofte ensidigt belyst ved, at det ikke inden publicering er undersøgt, hvorvidt de pågældende arbejdsgivere rent faktisk har søgt arbejdsformidlingens bistand og i givet fald med hvilket resultat.

Dette medfører, at arbejdsformidlingen gang på gang må bruge tid på at besvare en udokumenteret kritik, en tid, der mere hensigtsmæssigt kunne være brugt på andet.

Med hensyn til folketingsmand Voigts henvisninger til dagspressen og eksemplet fra Lumby ved Odense har direktoratet undersøgt den i Jyllands-Posten den 9. juli 1977 af navngivne arbejdsgivere fremsatte kritik.

Ad Jyllands-Posten den 9. juli 1977:

1. Erik Larsen, trælastfirmaet Trako, Hjalense:

Firmaet har ikke fremsat ønsker om arbejdsformidlingens medvirken til fremskaffelse af arbejdskraft i perioden fra 1. januar 1976 og op til nu.

Såfremt ordren på de omtalte 10 mand var blevet indgivet, ville kontoret kunne have anvist det ønskede antal på kortere tid end den måned, det har taget for firmaet at fremskaffe arbejdskraft ad andre kanaler.

2. Fabrikant H. W. Lange, Svendborg Jernstøberi:

En undersøgelse gående tilbage til 1. april 1977 viser, at arbejdsformidlingen har anvist arbejdskraft i det omfang, pågældende virksomhed har indgivet ordre i denne periode.

3. Firmaet Fancy Food, Odense:

Firmaet har ikke over arbejdsformidlingskontoret i Odense fremsat ønske om en tasteoperatør. I givet fald ville kontoret kunne have anvist en til det pågældende arbejde.

4. Scanad reklamebureau, Århus:

Har ikke været i kontakt med arbejdsformidlingskontoret i Århus om det omtalte arbejde; kontoret vil tage kontakt med firmaet.

5. Gartner Kurt Jørgensen, Lumby (navnet opgivet af arbejdsformidlingskontoret i Odense):

Pågældende arbejdsgiver har afgivet ordrer til arbejdsformidlingen gående på, at der til rarberoptagning ønskedes anvist 6-7 »unge fra socialkontoret«. Herved blev arbejdsformidlingens muligheder for at anvise arbejdskraft væsentligt begrænset af pågældende selv, men trods dette har anvisning fundet sted, omend ikke helt i det omfang pågældende måtte ønske det.

På grundlag af ovenstående må direktoratet udtale, at arbejdsformidlingen i de situationer, hvor arbejdsformidlingen har været involveret, har ydet den service, man med rimelighed kan forlange, men at arbejdsformidlingens muligheder for at opfylde ønsker, som ikke positivt bliver fremsat, må anses for at være stærkt begrænsede.

Af Henning Jensen (S) til undervisningsministeren (13/7 77):

»Vil ministeren overveje at skærpe reglerne for trafikikkerhedsundervisning i folke- og ungdomsskolen efter lægelige oplysninger om, at Danmark er det mest trafikfarlige land i Europa for børn?«

(Spm. nr. 377).

Begrundelse.

En nylig offentliggjort rapport fra WHO, der er gengivet i Ugeskrift for Læger, udråber Danmark til at være det mest trafikfarlige land i Europa for børn. En række eksperter, herunder